

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Foraars-Symfoni

Citation: Drachmann, Holger: "Foraars-Symfoni", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 237. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56263/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Af hver, som fra eget Lavvands Dynd
 Har trukket sin Baad paa det tørre.
 Vel saa' vi hans Barke med Lamper behængt
 Med Kvinder og Vin inden Borde,
 Og Skjalden som Sardanapal henslængt, —
 Men husker I Herskerens græske Mø?
 Længsel mod Lyset kan aldrig dø,
 Hvor Livet har nedlagt saa rigt et Frø;
 Og Skjalden gav Guden i Hjertet Æren
 Og en Dag kom en Stemme til Orde.

Andet Halvkor.

En Stemme til Orde! Vi kender den nok,
 Denne Seivforgudelses Stemme;
 Næret den blev af den Karnevals-flok,
 Som ved Herskerens Hof havde hjemme:
 Kvinderne rendte fra Hus og fra Rok,
 Pigerne sværmed med Vinløv i Lok;
 Selv har han raabt paa sin „stolte“ Sjæl
 Og sendt os saa haarlige Blikke, —
 Men vi, vi fandt hans Achilleshæl;
 Den savner de Guder ikke!

Første Halvkor.

Ti dog, mens alting tier,
 Hæder og Had,
 I de dødes Stad.
 Hvad der blev syndet, dømmes I ikke;
 Tvæt Eder selv; I kan trænge dertil.
 Tys! gennem Bølgerens skvulpende Spil
 Hviskes et Navn; det staar, hvor I synker.
 Se hvilket Ansigt; det kender ej Rynker;
 Ser I den kærlighedsaandende Favn!
 Den gemmer hans Billed og freder hans Liv,
 Som Vandene gemmer og freder
 Teresa Guicciolis Navn.

Foraars-Symfoni.*(Allegro. Marche. Scherzo. Finale.)**Allegro.*

Det har regnet i Nat;
 Det var dertil, vi trængte.

Først aanded det køligt, og siden det stænkte,
 Saa drev det med Fynd gennem Skyernes Soid.
 Morgnen er kommen, og Luften er kold,
 Men Solen vil snarlig skinne.

Der sidder en Fugl paa den knoppede Gren,
 Den højer og lægger sit Hoved paa Siden;
 Saadan en liden
 Fornøjelig en,
 Hvad den dog kan have i Sinde!
 Den kalder paa Solen med Lempe og List,
 Den véd dog, til sidst
 Vil Vaaren sit Indtog holde;
 Den klager ej over de skammeligt kolde
 Tider bag Snedrivens flygende Volde,
 Den glemmer saa hurtigt, hvad ondt den har døjet,
 Den har kun den kommende Velstand for Øjet;
 Den husker kun, at
 Det har regnet i Nat,
 Og den véd nu, at Solen vil skinne.

Saa bryder det løs over Skybankens Tinde.
 Bag glimrende Straaler
 Gaar Solguden frem;
 Han misser og maaler
 Med spørgende Øjne sit kommende Hjem.
 Aa ja, denne Jord er slet ikke saa slem;
 Naar *her* bliver luget
 For Ukrudt og sligt,
 Naar *hist* bliver ruget
 Af Varmen, hvad Væden til Rette har lagt,
 Saa svulmer det op som et jublende Digt.
 Naar alle de Spirer for Dag bliver bragt,
 Som Sneen har kuert,
 Som Frosten har truert,
 Saa blinker det broget, saa skinner det rigt,
 Saa bryder det Hylster, saa sprænger det Dække,
 Og tusinde Arme mod Skyerne række
 I svingende Hænder en lysegrøn Hat:

Det har regnet i Nat;
 Hurra, det er Foraar i Dag!

Marche (funæbre).

Jeg hører gennem Skoven en sælsom Melodi:
 Din Tid er forbi!
 Det rasler over Løvet,
 Som ligger der fra Høst,
 De nærmer sig og synger
 Med dyb og dæmpet Røst,
 Imedens Sørgetrommer sagte buldre.
 De bærer Vintren bort paa deres Skuldre.

Paa Baaren under Lagen saa hvide som Sne
 Et Lig er at se.
 Der ligger han saa stille,
 Den gamle Udaadsmand,
 Han hærged, da han hersked,
 Saa haardt sit stakkels Land;
 Han tro'de vel, at slig en Færd var mandig.
 Men strenge Herrer hersker øj bestandig.

Hans Svende er i Harnisk; som Hagl er deres Gang
 Med Klirren og Klang.
 De sorte Skyer følger
 Som mørke Præstekor,
 De mumle deres Bønner
 Med Blikket vendt mod Jord;
 De træder paa de sarte Anemoner.
 Da lysner Solen gennem Skovens Kroner.

Og hele Skaren gyser. De forrne deres Trit
 Med ilsomme Skridt.
 Paa Skuldren vipper Baaren,
 Og Knæene slaar Klik,
 De trænger paa der bagfra,
 Og — kun et Øjeblik —
 Saa glider Byrden ud af deres Hænder;
 Og bort igennem Skoven Skarer render.

Jeg hører gennem Skoven en sælsom Melodi:
 Din Tid er forbi!
 Der ligger Liget ene
 Og synker langsomt ned,
 Indhyllet i sit Lagen,
 Hvor Bærerne de gled.

Og Jorden lægger Græsterv over Baaren,
Og alle Fugle synger: Plads for Vaaren!

Scherzo.

Saa følger Sommer med Solglans og glødende
Sanser i Kor;
Bakkus ved Kilden med Fanerne mødende,
Bølgerne blødende
Under de Draaber, der drypper til Jord.
Druen den spejler sig gylden i Kummen,
Biernes Summen
Minder om Honning og melder om Sødme.
Nymferne rødme,
Flygte til Skoven
Og skjule sig der.
Bakkus ved Voven
Klapper i Hænder og raaber: Følg efter!
Og Faunerne ler
Og forfølger af alle Kræfter.

Luften er svanger med Blomsternes Aande,
Bakkus ved Bægret gaar Faunen til Haande,
Bægret er Faunens, men Skaalen er *hans*,
Gudens, som svinger sin Tyrus til Dans.
Tag nu, Du graanende Sanger, din Krans,
Tryk den om Tindingen, taal at den tynger.
Druer i Vedbenden tætte sig slynger,
Le kun og dans;
Tidsnok vil Tidsmaalet raabe sit: stands!
Vinen og Glæden forynger.
Hvad var din Visdom, om ikke Du kunde
Le med de sunde,
Elske med Ungdommen, lære af *den*?
Prøv kun, min Ven!
Vakler dit Knæ, jeg skal støtte Dig Gangen,
Dans, og lad Sangen.
Naar den i rytmiske Bølger sig slynger,
Lette din Sjæl for hver Tanke, som tynger,
Give Dig Ungdommens Livsmod igen.

Thi det er Sommer og Solen er skinnende,
Himlen er klar.

Intet om Ælde og Vintersøvn mindende,
 Timerne rindende
 Bort i en Drem, som kun Ungdom den har.
 Rejs kun, Du gamle, Katedret i Lunden!
 Straks her paa Stunden
 Samler sig Fauner og lytter til Talen.
 Men lad Moralen
 Blive derhjemme,
 Gemme sig der.
 Alvorens Stemme
 Smager ej Skovlivets kritiske Kræfter.
 Silvanerne lær,
 Og Naturen gi'er Genlyd derefter.

Finale.

Og saa gik jeg til Søen ned
 En dejlig Foraarsdag.
 Og der stod Skoven alt bered'
 At hejse paa den friske Bred
 Sit nye Søndagsflag.
 Og Fuglene de sang,
 Og Bølgerne de sprang.
 Og Blomster stod og lo langs alle Stier.
 Og Himlen som en Klokke hang,
 Og mod dens Hvælving slog en Klang
 Af alle Jordens Foraarsmelodier.

Jeg smed min Hat i Luften op
 Og smed mig selv paa Jord.
 Min Hat den hang i Træets Top,
 I Græsset strakte jeg min Krop,
 Skjult af det rige Flor.
 Jeg tænkte ej; jeg tvang
 Hver Tanke ned og sang
 Og lytted til Insekterne, som summed.
 Jeg følte blot en mægtig Trang,
 At smelte hen til Gavns en Gang
 I Samklang med mig selv og hele Rummet.

Jeg kan ej male Søens Blaa
 Og ikke Jordens Duft,